

Tíz évfolyam

Folyóiratunk vezércikkeit nem szoktuk névvel jegyezni. Oka van, ha most mégis ezt teszem, s ez az ok egy szerény, számunkra mégsem jelentéktelen ünneplés: e számmal a Magyar Egyházzene X. évfolyama fejeződik be. Egy ilyen folyóiratnál —csendes— ünneplésre méltó egy tízéves működés. Miért?

Doktoriskolásaimmal egy ízben áttekintettük a korábbi magyarországi egyházzenei publicisztikát, s kiderült, hogy alig egyik-másik lap tudta megérni a második évtizedét. Sikerült, s nem könnyű feltételek között: megküzdve az igen mérsékelt anyagi támogatásért (sajnos az egyházak, melyek javát elsősorban szolgálja e fórum, alig mutattak hivatalos érdeklődést), és második vagy inkább harmadik műszakunkat fordítva az egyes számok létrehozására. Irigykedve nézhetnénk jobban „elengedett” lapársainkat, függetlenített szerkesztőkkel, tisztos büdzséjükkel; irigykedve, ha nem látnánk, hogy a szűkös körülmények ellenére a tartalmi és szerkesztési színvonalat illetően legalábbis nem maradtunk le más zenei vagy akár kulturális folyóiratoktól.

S ez a második ok az ünneplésre. Ha a következő számban megjelenendő összefoglaló tartalomjegyzéket megnézi majd az olvasó, látja, hogy egyházzeneinkbe eddig nem volt szélességben és mélységben engedett bepillantást ez az 5136 oldal. A tárgyak sokfélesége, az elméleti és gyakorlati szempontoknak, az egyetemes és magyar jelenségeknek, a közös és felekezeti specifikus témáknak, a liturgikus és zenei elemzéseknek egyensúlya, a tárgyalt korok és stílusok változatossága jellemzi a számok összességét. Szakmailag mindig igényes, tudományosan is megalapozott, ugyanakkor a gyakorlat számára is inspiráló írások sokasága jelent meg. A lap érzékeli az egyházzene mindennapi igényeit, de nem ereszkedik le az „üzemi lapok” szintjére. A szerkesztés nem elfogult, helyet ad sokféle, olykor ellentétes szemléletmódoknak, ugyanakkor megvannak azok a biztos irányzékok, melyek szerint a folyóirat a Magyar Egyházzenei Társaság alapszabályaiban lefektetett értékrendet érvényesíti.

Amit e két bekezdésben elmondtam, olvasható úgy is, mint a felelős szerkesztő laudatiója. Nem hiszem, hogy lenne egyetlen (nemcsak zenei) folyóirat szerkesztője, aki ilyen széles látókörrrel, problémáismerettel, elvi szilárdsággal, ugyanakkor hajlékony alkalmazkodóképességgel —amellett elképesztő önzetlenséggel— dajkálná lapját, s szinte a semmiből ilyen színvonalú folyóiratot hozott volna össze néhány év alatt — s még hozzá „mellesleg”, felelősségteljes egyetemi munkája mellett, nem pedig függetlenített munkatársként.

Becsüljük tehát meg azt a szellemi tőkét, amelyet folyóiratunk képvisel! Becsüljük meg azzal, hogy olvassuk, sőt tanulmányozzuk; hogy ha tehetségünk engedi, gyarapítjuk e tőkét; azzal, hogy terjesztjük a folyóiratot, s ha tudunk fenntartására anyagi forrást szerezni, nem vagyunk restek megtenni.

Kívánjunk a folyóiratnak hasonló további évtizedet (évtizedeket), jó cikket, művelt olvasókat, s az egyházzeneire áldásos hatást! *Quod Deus bene vertat.*

Dobszay László, a Magyar Egyházzenei Társaság elnöke